

เรื่องสั้น...ใต้เส้นขอบฟ้า

เขียนโดย ภาษายาม

วันพฤหัสบดีที่ 11 กันยายน 2008 เวลา 20:24 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 28 กันยายน 2014 เวลา 15:10 น.

เรื่องสั้น...ใต้เส้นขอบฟ้า

แดดอ่อนๆกำลังทอดลำแสงอยู่เหนือต้นจำปูน ลมทะเลพัดเอากลิ่นหอมสดชื่นโชยมาแต่ไกลอากาศยังคงเย็นสบาย ท้องฟ้าที่ศตวรรษออกฉาบแสงสีแดจระเื้อ
อ
ลายว่าวันใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว
ราวจะส่งสัญญาณให้กับสิ่งมีชีวิตทั้งห

“ เด็กชายพิสิษฐ์ ” เสียงเรียกจากหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆเป็นเหตุให้กลุ่มเด็กชายหญิงที่กำลังวิ่งเล่นกันโครมครามสงบลง พร้อมกับที่เด็กชายตัวโตผิวขาว
ก้าวออกมา

“ ครับมัม ” เสียงขานรับมีร่องรอยของภาษาถิ่น

“ วันนี้จะวันไม่มาเรียนอีกแล้วหรือ ” น้ำเสียงแสดงความเหนื่อยหน่าย

“ วันไปกับเรือลู่ทอนครับครู ” เด็กชายมักจะเรียกชื่อเพื่อนด้วยภาษาใต้

ลิลินนี่ถึงเด็กชายร่างเล็กผมหยักศกแล้วรู้สึกเป็นห่วง ระยะแรกที่เธอมาทำงานที่นี้รู้สึกหนักใจมาก เพราะตัววันเป็นเด็กที่ค่อนข้างขร่น และชอบแกล้งเพื่อ

น

“ครูคะ ตะวันอาหมามาใส่จานข้าวของหนู ”

เด็กหญิงดาวันมักจะมาฟ้องเธออยู่เสมอตะวันชอบแกล้งเพื่อนคนนี้ เพราะเธอนับถือศาสนาอิสลาม จึงมีข้อห้ามที่ทำให้ถูกแกล้งได้ง่ายกว่าใครๆ ครั้งนั้น เธอเรียกเด็กชายมาตักเตือน ก่อนจะกล่าวสัพทาบ

“ ที่ครูไม่ตีไม่ใช่เพราะเธอไม่ผิดนะตะวัน ในโลกนี้มีอะไรมากมายที่เราไม่เคยสัมผัส เธอกำลังคิดว่า สิ่งที่เขาเป็นอยู่คือปมด้อย นั่นเพราะเธอไม่เข้าใจต่างหาก ทุกครั้งที่ครูดูเธอไม่ใช่เพราะโกรธหรือเกลียด แต่ที่ดูเพราะครูรักเธอต่างหาก ครูอยากให้เธอเป็นคนดี ไม่มีอะไรเลวร้ายไปทุกอย่างหรอกตะวัน ”

ระยะหลังๆแม้ตะวันจะยังคงขาดเรียนบ่อยๆ แต่เธอก็ไม่เคยได้ยินว่าเขาแกล้งใครอีกเลย

เลิกเรียนแล้วลิณตั้งใจจะไปเยี่ยมยายของตะวัน บ้านของเขาเป็นบ้านหลังเล็กๆข้างโรงเรียน พอเธอเดินไปถึง พบว่าบ้านของเขาเงียบเชียบ ตะวันมักจะออกไปกับเรือประมงอยู่เสมอ เพื่อแลกกับค่าจ้างและปลาที่เหลือจากส่งขายพ่อค้าปลา

“ ปลาหมึก เพิ่งได้มา ” บ่อยครั้งที่ตะวันมักจะนำของทะเลมาให้อเธอเสมอ เป็นความรู้สึกประทับใจที่หาได้ยากนักในกรุงเทพฯ

“ ถึงแม้จะขัดสนจนเงิน แต่ที่มีมากเกินไปก็น้ำใจ ” เธอเดินลัดผ่านสวนยางเล็กๆมายังบ้านพักครู เมื่ออาบน้ำแต่งตัวใหม่เสร็จแล้ว เธอก็นั่งตรวจงานที่ค้างอยู่ พระอาทิตย์กำลังไ้มล
อยู่
ใกล้จะตกดิน
เพื่อนครูรุ่นพี่กลับมาถึงแล้ว
เธอจึงวางปากกา
คิดว่าจะชวนกันทำกับข้าว

“ อ้าว! ตะวัน ” ลิลินอุทานอย่างดีใจ เมื่อหันมาเห็นเด็กชายตัวดำผมหยักศกยืนยิ้มอยู่หน้าประตูห้อง

“ เอาปาลามาให้ ” สิ่งที่เขาคอยเตือนเด็กชายอยู่เสมอคือ พุดจาให้ไพเราะ และมีหางเสียงแต่บ่อยครั้งที่เด็กชายลืม

ในถุงมีปลากระพงขาว และปลาทรายแดงตัวยาวที่ยังหายใจระรวย ลิลินเป็นคนใจอ่อน ถ้าจะทำอาหารเธอคงต้องรอให้มันตายก่อน หรือปล่อยให้เปื้อนหน้าที่ยังของพิมล

“ ยายกินข้าวหรือยังคะวัน ” หญิงสาวยังคงห่วงใยผู้เป็นยายของคะวัน

“ ยายไปช่วยแม่เลี้ยงน้องที่กรุงเทพฯ จะกลับมาปีใหม่ ” ผู้เป็นครูจับความรู้สึกของคะวันไม่ได้ ว่าเขารู้สึกอย่างไร ตั้งแต่บิดาของเขาตายจากไป คะวันก็อยู่กับยายมาตลอด
แม่ของเขาไปทำงานได้ไม่นานก็มีครอบครัวใหม่นานๆครั้งจึงจะกลับมาเยี่ยมบ้าน

“ กินข้าวกับครูนะคะวัน แล้ววันอาทิตย์ก็มาเรียนซ่อมที่ไม่มาด้วย เรานะเรียนไม่ทันเพื่อนแล้ว วันเสาร์จะปล่อยให้ไปคริสต์มาสที่บ้านพิสิษฐ์ก่อน”

“ ครับ ” เด็กชายขำเลียงมองผู้เป็นครูแล้วกล่าวต่อ

“ ช่วงนี้ได้ปลาเยอะเลยครู ลุงทอนบอกว่าบางตัวไม่เคยเห็นมาก่อน บางตัวก็มีหางแปลกๆ ลุงเขามันมาจากท้องทะเลลึกปีนปลาโบราณ ”

“ แล้วมันมาให้จับได้ยังไง ” ลิลินให้ความสนใจ

“ ก็มันมาเอง ลุงทอนว่ามันแปลก น้ำทะเลก็สีขุ่นๆ อยู่ดีๆมันมาเกยตื้นเหมือนหนิอะไรมา”

ประตูห้องเปิดออก พิมลแทรกตัวเข้ามา “ หิวแล้ว ” เธอกล่าวยิ้มๆ

เรื่องสั้น...ได้เส้นขอบฟ้า

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 11 กันยายน 2008 เวลา 20:24 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 28 กันยายน 2014 เวลา 15:10 น.

“ เคียวปีใหม่เจอกันนะคะคุณพ่อ ลินจะรีบกลับตั้งแต่เย็นวันที่สามสิบเลย ” ลิลินบอกบิดาด้วยน้ำเสียงสดใส แล้วค่อยๆ วางโทรศัพท์ลงบนแป้นข่าว สีหน้าเต็มไปด้วยความหวัง

เมื่อต้นปี 2545 ลิลินถูกเรียกให้มาบรรจุเป็นครูที่นี่ ท่ามกลางเสียงคัดค้านของบิดามารดา และอธิปชายหนุ่มที่คบหากันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอธิป
เขาโกรธมากที่เธอเลือกจะมาสอนต่างจังหวัด
เพราะคิดว่าเธอพยายามตีจาก
แต่หญิงสาวก็พยายามอธิบายกับเขาจนเข้าใจ

ในระยะแรกที่มาทำงานลิลินต้องปรับตัวมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวกับวิถีชีวิตที่ไม่คุ้นเคยปรับตัวให้เข้ากับนักเรียนที่มาเรียนบ้างขาดบ้าง บ่อยครั้ง
งที่ต้องนัดให้มาเรียนเพิ่มในวันหยุด
จนเธอเริ่มชินกับวิถีชีวิตชาวเล
เป็นเหตุให้อธิปทนรอไม่ไหว
เขาพบรักใหม่กับสาวสังคมในกรุงเทพฯ
เธอเสียใจอยู่พักใหญ่แต่ก็ได้พินล
และเด็กชายตะวันที่ทำให้รู้สึกว่ามีค่า
โดยเฉพาะเด็กชายที่ทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นครูที่ดี

อากาศหลังวันคริสต์มาสดูหม่นมัว ลมทะเลที่พัดเข้าฝั่งแรงกว่าทุกวัน ลิลินรีบตื่นแต่เช้าเพื่อมารอสอนซ่อมให้นักเรียน เธอนั่งมองไปไม่ที่พลั่วตามแรงลมแล้วละห้อยหา
จากที่นี่ไป
ทะเลอันตามันกว้างใหญ่
ไปสู่ความเจริญของเมืองหลวงเวลาสองปีอาจจะไม่นานนักแต่ก็นานพอที่ทำให้เธอรู้สึกรักที่นี่
เสียงฝีเท้าคนทำให้ลิลินหันไปมอง

อีกไม่นานเธอจะต้อ
จากท้อ

“ มาแต่เช้าวันตะวัน เตียวรอฟิสิษฐ์กับภาวัดก่อนนะ เมื่อวานคงเหนื่อยกับงานคริสต์มาสเลยตื่นสาย ” พูดจบก็เลื่อนเก้าอี้ให้เด็กชาย

“ เมื่อวานตอนเย็นผมเอาปลาไปส่งที่แพ มองไปทางทะเลทำไมท้องฟ้าเป็นสีแดงครับครูพวกคนแกบอกว่าให้ระวังจะเกิดเรื่องไม่ดี ” เด็กชายเล่า

“ แต่ครูว่าน่าจะเป็นพายุวันตะวัน ไม่มีอะไรหรอก ” ลิลินบอกเด็กชายตามหลักการที่

เคยเล่าเรียนมา

คริน.....อาคารเรียนไหวยวบจนรู้สึกได้ ทั้งๆที่เป็นเพียงชั้นสอง การเกิดแผ่นดินไหวเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนที่นี่ แต่กับลิลินแล้วเธอรูสึกว่าไม่ปลอดภัยที่จะอยู่ในอาคารเวลาที่แผ่นดินไหว

“ ลงไปข้างล่างก่อนเถอะวัน ตะวันไวก่อน ” แล้วทั้งคู่ก็รีบเดินลงจากอาคารเรียน

“ ครูครับ ” ฟิสิษฐ์ยานคางเรียกมาแต่ไกล “ เจ้าวัดกับเจ้ามัสมันอยู่ที่ชายหาด มันกำลังดูน้ำลงกันอยู่ น้ำทะเลลดลงไปเป็นร้อยๆเมตรเลยนะครับครู ” ฟิสิษฐ์เล่าถึงสาเหตุที่เพื่อนมาช้า

“ วันไปดูหม้าย ” เด็กชายชวนเพื่อนด้วยภาษาที่ชินปาก

ตะวันพักหน้า แล้วเดินตามฟิสิษฐ์ไป ลิลินเดินตามสองเด็กชายออกไปทางชายหาด แต่ในใจคิดว่าช่วงนี้มีเหตุการณ์แปลกๆเกิดขึ้นมากมาย

“ นั่นๆ อะไร ” พิสิษฐ์ละล้าละลักเข้าไปทางชายหาด ลิลินและตะวันหันไปมองตามเงาทะมึนปรากฏขึ้นตรงโพนทะเล ได้เส้นขอบฟ้านั้นเหมือนมีภูเขากำลังเคลื่อนที่เข้ามาลิลินไม่สามารถตอบลูกศิษย์ได้ว่ามันคืออะไร
ด้วยยากแก่การคาดเดา
แต่ที่รู้คือมันเป็นสัญญาณอันตราย
ที่กำลังคืบคลานเข้ามาสู่ชายหาด

“ วิ่งไปให้ไกลจากทะเล มาทางนี้เร็วๆ ” หญิงสาวใจคอไม่ดี แต่ยังทำใจดีสู้เสือ เพราะเธอต้องเป็นหลักให้สองเด็กชายทั้งสามต่างพยายามวิ่งจนสุดฝีเท้า เสียงผู้คนหวีดร้อง
และเสียงสิ่งก่อสร้างพังทลายดังมาจากเบื้องหลัง
เลือดฉุดพล่านไปทั่วทุกมุมชน
แต่ไม่มีใครกล้าหันไปมอง
ลิลินอุ้มแขนเด็กชายทั้งสองให้วิ่งตาม
ละอองฝุ่นคลุ้งมาตลบใหญ่
หญิงสาวพยายามหลับตา

พริบ ! ซ่า... กรีด! เสียงของใครต่อใครที่ดังขึ้นแข็งแะ ยากที่จะบอกว่าเกิดอะไรขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีที่ผ่านไป เธอรู้สึกตัวเบาหวิว ม่านตาพร่าไปชั่วขณะ เหมือนโทรทัศน์ปิดตัวเองในขณะที่ไฟฟ้าดับ
เธอจำได้ว่าได้ยินเสียงตะวันร้องเรียก

“ ครู...” ยังไม่จบประโยค เสียงของเด็กน้อยก็ถูกน้ำทะเลกลืนหายไป เพราะท่อนซุงท่อนใหญ่ที่ถูกน้ำซัดมากระแทกตัวเขา ทำให้มือของทั้งสามหลุดจากกัน
น้ำพัดกระแทกลำตัว
ดิที่เธอเกาะต้นไม้ต้นหนึ่งไว้ได้
จึงทำให้หลุดพ้นจากแรงดูดจากสายน้ำ
ที่กำลังไหลกลับสู่ทะเลอย่างรวดเร็ว
ลิลินพยายามหลับตาไต่ลงจากต้นไม้
เธอเคยกลัวความสูงอย่างที่สุด
ไม่น่าเชื่อว่าจะข่มใจตนเองได้
หญิงสาวบอกกับตนเองว่าสถานการณ์ยังไม่น่าไว้วางใจ
เมื่อถึงพื้นดินที่เฉอะแฉะไปด้วยโคลน
เธอรู้สึกเจ็บที่ขาซ้าย
แต่ยังพยายามปีนขึ้นไปบนเขาสูงให้ได้
ขณะเดียวกันก็พยายามเรียกหาพิสิษฐ์และตะวัน
เจียบ...ไม่มีเสียงของเด็กน้อยทั้งสอง

เวลาผ่านไปราวสิบห้า นาที เสียงผู้คนอื้ออึงอีกครั้ง ลิลินหันกลับไปมองชายหาด นี่มันอะไรกัน มันมาอีกแล้ว มัจจุราชดำทะมึนกำลังม้วนตัวเข้ามาสู่ฝั่งอย่า

เรื่องสั้น...ใต้เส้นขอบฟ้า

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 11 กันยายน 2008 เวลา 20:24 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 28 กันยายน 2014 เวลา 15:10 น.

จรวดเร็ว

จตุรัสไม่เป็นล่า

แต่ก็สัญญากับตัวเองว่า

,

ฉันจะกลับไปหาทุกคนให้ได้

,

เธอชมความเจ็บป็นขั้นสูงที่สุด ทั้งที่ไ

คลื่นลูกนี้สูงกว่าลูกแรก มันสูงราวๆสักสิบเมตร แต่โชคดีที่มาไม่ถึงบริเวณที่ลึกลงอยู่ มันเกิดอะไรขึ้นกับที่นี่ ' ลึกลงยังคงระแวงกับเหตุการณ์เลวร้าย ความหวาดผวายังแทรกตัวอยู่ในจิตสำนึก

มือของเธอเย็นเฉียบ

เธอค่อยๆพุงตัวเองลุกขึ้น

เจ็บจี๊ดที่ขาซ้าย..เลือดยังไหลไม่หยุด

เธอไม่สนใจเพราะกังวลที่หาสองเด็กชายไม่พบ

จิตใจมันอัดอั้นเหลือจะกล่าวเธอ

ปลดปล่อยความรู้สึกออกมาเป็นน้ำตาดังทำนองพัง

เวลาผ่านราวชั่วโมงกว่าก็มีเจ้าหน้าที่มาค้นหาผู้รอดชีวิต หญิงสาวจึงลงไปพร้อมกับหลายคนที่หนีตายขึ้นมาบนเขา เธอรวบรวมความกล้าที่จะลงไปเผชิญกับความจริง...ที่แสนจะโหดร้าย

สภาพเมืองที่เธอเคยอาศัยมาเป็นหน้ากลอง บ้านเรือนของชาวประมงที่อยู่ใกล้ๆชายหาดหายไปหมด แม้แต่ต้นไม้ที่เคยขึ้นเขียวชอุ่มก็ไม่เหลือเหลือ สิ่งที่เหลือคือซากปรักหักพังที่จมอยู่ใต้โคลนหนา

คงจะมีร่างไร้วิญญาณของใครหลายคนถูกซากเหล่านั้นทับเอาไว้

เจ้าหน้าที่ทำงานขะมักเขม้น

แต่เธอยังหาลูกศิษย์ทั้งคู่ไม่พบ

“ ครูครับ เชิญทางนี้ ” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินมาตามเธอ “ มีคนบอกว่าพบคนที่คุณตามหา” หญิงสาวเดินตามเขาไปจนถึงบริเวณใกล้ๆซากรถยนต์ที่นอนตะแคงข้างอยู่

คุณพระช่วย! หัวใจเธอแทบหยุดเต้น ร่างของพิสิษฐ์นอนอยู่ตรงนั้น ร่างกายขอ

งเขาเต็มไปด้วยโคลนเกรอะกรังเธอเดินไปใกล้ๆร่างของเด็กชาย

เอื้อมไปจับมือของเขาไว้

มือของเขาเย็นเฉียบ

เธออยากร้องไห้แต่น้ำตาก็ไม่ยอมไหลออกมา หรือว่ามันเอ่อล้นไปทั้งใจแล้ว

“ หนาว..อยากกลับบ้าน ” เสียงเหมือนแว่วมาจากที่ไกลแสนไกล เงาต่างๆเริ่มชัดขึ้นเรื่อยๆ แล้วท่าทางจะเดินจากไป หญิงสาวรู้สึกราวังจนสุดฝีเท้าก็ยังตามไม่ทัน

“ ตะวัน ” ลิลินแผดเสียงดังลั่นห้อง

“ ลิน ตื่นลูกตื่น ” มารดาทอดถอนใจ “ ทำใจดีๆไว้ลูก ทุกอย่างมันจบลงแล้ว ”

ลิลินฝันซ้ำๆอย่างนี้ทุกคืน นานนับเดือนที่ไร้ร่องรอยของเด็กชาย แต่เธอก็ยังหวังว่าตะวันจะต้องอยู่ที่ใดสักแห่งที่ติดต่อไม่ได้ แล้วสักวันเขาจะกลับมา เหมือนในละครที่เธอเคยดู

“ ลินต้องเข้มแข็งนะลูก ลินจะต้องผ่านมันให้ได้ ลูกจะต้องยอมรับว่าทุกอย่างมันเป็นไปแล้ว ” บิดาซึ่งเดินตามเข้ามาเฝ้าเดือน

“ พ่อคงไม่ให้ลูกกลับไปทำงานที่นั่นอีก จำโรงเรียนที่พ่อบอกได้ไหม ถ้าหนูพร้อม พ่อจะไปพบผู้อำนวยการ ”

หญิงสาวมองหน้าบิดาและมารดาแล้วกราบลงกับพื้นอ่อนหนึ่งครั้ง

“คุณพ่อคุณแม่ขอให้ฟังความในใจของลูกสักครั้ง ที่นั่นทำให้ลูกเข้มแข็ง ทำให้ลูกค้นพบตัวเอง และที่สำคัญมันคือความทรงจำค่ะ ลินตัดสินใจแล้วไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นอีก ลินจะกลับไปค่ะ ”

คุณพิศาลและภรรยายอมทำตามความต้องการของบุตรี ทั้งคู่มาส่งลินกลับสู่ฟังกอีกครั้ง แล้วพักอยู่เป็นเพื่อนหญิงสาวเป็นเวลาสองวันจึงเดินทางกลับ

หลังจากส่งบิดาและมารดากลับกรุงเทพฯ แล้ว หญิงสาวยังไม่กลับไปที่พัก เฝ้าของเธอดีมาเดินมาที่ชายหาด เธอเหลียวไปมองรอบกาย ที่นี้เคยมีต้นไม้ร่มครึ้มแต่บัดนี้เหลือเพียงความว่างเปล่า เธอเดินทอดน่องข้าพทอดถอนใจเบาๆ ก่อนจะนั่งลงและกล่าวกับคลื่นที่ซัดเข้ามา

“ ทะเลสงบข้าน่าภิรมย์ หากในยามทะเลคลื่นมันกลับมาทำลายทุกสิ่งได้ในพรบิตาตะวันรักทะเล เขามักจะมาลุกอยู่ที่นี่ ณ วันนี้เขาก็ได้อยู่กับทะเล กลับเกิดนะศิษย์รักชีวิตของเธอไม่ต้องดิ้นรนอะไรแล้ว ครูขอสัญญาว่าชีวิตที่เหลือ จะนำความรู้ที่มีเป็นวิทยาทานบุญกุศลใดที่ทำขอให้ตกแก่ตะวัน พิษณุ และทุกๆคนที่ต้องสูญเสียด้วยเถิด ”

ลมทะเลพัดมาปะทะใบหน้าของลินรูปใหญ่ ราวกับเสียงหัวเราะสดใสของใครบางคน

‘เธอมาทักทายครูใช่ไหมคะวัน’

น้ำฝน ทะกลกิจ ประพันธ์

ลิขสิทธิ์เว็บไซต์ภาษาสยาม